

РЕШЕНИЕ

№ 437

гр. С. , 31.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 95 СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:

В. СТ. П.

при участието на секретаря П. М. Г.
като разгледа докладваното от В. СТ. П. Административно наказателно дело № 20211110207137 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от „Д.-2009“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. „Л.“, бл. ***, ет. ***, ап. ***, чрез управителя Б. К. Б., против наказателно постановление № 542707-F554906/19.10.2020 г., издадено от Заместник-директора на ТД на НАП С., за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, за което на основание чл. 182, ал. 1 ЗДДС му е наложена имуществена санкция в размер на 3 165, 94 /три хиляди сто шестдесет и пет лв. и 94 ст./ лв.

В първоначално депозираната пред РС гр. П. жалба, озаглавена „възражение“, като причини за извършване на нарушението по процесното НП, както и по други, издадени срещу дружеството-жалбоподател, се посочват лични причини на управителя и счетоводителката, и допълнително усложняване на ситуацията, предвид пандемията от ковид-19.

В допълнение към жалбата, депозирано пред РС гр. П., в съответствие с дадени указания, са изложени конкретни съображения в насока незаконосъобразността на атакуваното НП и се иска отмяната му. Прави се позоваване на възможността, предвидена в чл. 126 ЗДДС, за корекции след декларирането, от която се твърди, че дружеството се е възползвало. Обръща се внимание, че АУАН е съставен в отсъствието на представител на дружеството, с което се застъпва, че правото му на защита е нарушено. Твърди се, че при издаване на НП наказващият орган не е установил твърдяното нарушение и вината относно извършването му. Изложени са и доводи в насока маловажност на случая по смисъла на чл. 28 ЗАНН. В случай, че последните не бъдат възприети, се оспорва приложената санкционна

норма, като се твърди, че наказанието е следвало да бъде наложено на основание чл. 179, ал. 1 ЗДДС в минимално предвидения размер от 500 лв., предвид липсата на вредоносен резултат.

За проведеното на 28.06.2021 г. открито съдебно заседание страните са редовно призовани. „Д.-2009“ ЕООД се представлява от адв. СТ., а ТД на НАП С.- от юрк. КР..

Адв. СТ. поддържа съображенията, релевиращи в жалбата и допълнението, и моли наказателното постановление да бъде отменено. В предоставен ѝ от съда срок депозира писмени бележки, в които доразвива доводите си.

Юрк. КР. оспорва жалбата и пледира НП да бъде потвърдено. Намира нарушението за доказано, а санкцията - за законосъобразно наложена, предвид липсата на основания за квалифициране на случая като маловажен. Съобразно изхода от делото, прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази събраните по делото доказателства и становищата на страните, и провери законността и обосноваването на атакуваното наказателно постановление, съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок, от надлежно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна се установи:

При извършване на насрещна проверка на „Д.-2009“ ЕООД във връзка с извършена на „КР. 2007“ ЕООД проверка, свид. Д.М., инспектор по приходите в ТД на НАП С. област, гр. П., установила, че „Д.-2009“ ЕООД било осъществило облагаема доставка на хранителни стоки на 29.01.2020 г., за която издало фактура № ***** г. Свидетелката констатира също, че на 14.02.2020 г. „Д.-2009“ ЕООД подало справка-декларация № 22191392038/14.02.2020 г. за периода месец януари 2020 г. с деклариран резултат за възстановяване в размер на 1 006, 26 лв. Заедно със справката-декларация били подадени и отчетни регистри по чл. 124 ЗДДС, но в дневника за продажбите за данъчния период месец януари 2020 г. издаденият данъчен документ - фактура № ***** г., чиято данъчна основа била в размер на 15 829, 68 лв., и ДДДС в размер на 3 165, 94 лв., не бил отразен в дневника за продажби на дружеството.

Предвид това свид. М. изготвила покана изх. № ***** г. за съставяне на АУАН и предприела действия за връчването ѝ на дружеството по електронен път. Връчена била на 08.06.2020 г., чрез активиране на електронна препратка от електронен адрес *****.

В рамките на указания в поканата срок законният представител или пълномощник на „Д.-2009“ ЕООД не се явили в офиса на ТД на НАП С., ИРМ П., при което на 19.06.2020 г. свид. М. съставила срещу дружеството АУАН № F554906/19.06.2020 г. за нарушение по чл. 124, ал. 2 ЗДДС. Отбелязала, че АУАН се съставя в отсъствието на представляващия дружеството, както и че към момента на съставянето му процесната фактура № ***** г. все

още не била включена в дневник продажби.

На 22.06.2020 г. АУАН бил връчен на пълномощник на „Д.-2009“ ЕООД, който го подписал без възражения. Такива не постъпили и в законоустановения тридневен срок.

Въз основа съставения АУАН и материалите по преписката, при идентично фактическо описание на извършеното нарушение и цитиране разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, на 19.10.2020 г. било издадено атакуваното наказателно постановление, с което на основание чл. 182, ал. 1 ЗДДС на дружеството-жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 3 165, 94 /три хиляди сто шестдесет и пет лв. и 94 ст./ лв.

Изложената фактическа обстановка съдебният състав прие за установена въз основа събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както следва: гласни - показанията на свидетелката Д.М., и писмени - копие от фактура № ***** г.; пълномощно; извлечение от дневник продажби на „Д.-2009“ ЕООД за период януари 2020 г.; покана изх. № ***** г. за съставяне на АУАН; удостоверение за извършено връчване на покана по електронен път; заповед № ***** г.; заповед № ****.; заповед № *** г.

Обстоятелствата по извършената проверка и установеното в хода ѝ, че „Д.-2009“ ЕООД не било отразило издадената фактура № ***** г. в дневника за продажби за данъчен период януари 2020 г., нито в дневника за следващия данъчен период, се изясняват посредством депозираните от свид. М. показания. Съответният факт не се оспорва и от жалбоподателя, предвид което съдът го прие за безспорно доказан.

Материалната компетентност на актосъставителя по съставяне на АУАН и компетентността на наказващия орган по издаване на атакуваното наказателно постановление, следват по силата на заеманите длъжностни качества /изводими от заповед № ****. и заповед № *** г./, и правомощията, делегирани им със заповед № ***** г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Процесните АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН и са връчени надлежно на санкционираното лице. И двата акта съдържат всички изискуеми съобразно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити, в това число описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Налице е идентитет между фактическото му описание и посочената като нарушена правна норма, като НП е издадено в съответствие с разпоредбата на чл. 52, ал. 4 ЗАНН.

Възраженията за допуснато при издаването на АУАН нарушение, а именно, че поканата за съставянето му не била надлежно връчена, са неоснователни, доколкото разпоредбата на чл. 40, ал. 2, предл. 2 ЗАНН не въвежда изисквания относно формата и начина на връчване на показана за съставяне на АУАН. Освен това, макар законният представител на дружеството или негов пълномощник да се са присъствали при съставянето на АУАН, същият впоследствие е бил връчен на надлежно упълномощено лице /видно от приложеното към преписката пълномощно/, при което дружеството е имало възможност да се запознае със съдържанието му и да направи съответните възражения. С това правото му

на защита в началния етап на производството е било в пълна степен гарантирано.

Предвид горното настоящият съдебен състав прецени, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да представляват формални основания за отмяната на НП.

Материалният закон също е приложен правилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, регистрираното лице е длъжно да отрази издадените от него или от негово име данъчни документи, както и отчетите за извършените продажби по чл. 119 ЗДДС, в дневника за продажбите за данъчния период, през който са издадени.

„Д.-2009“ ЕООД има качеството на регистрирано по ЗДДС лице. Същото е осъществило облагаема доставка на хранителни стоки на 29.01.2020 г., с което е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25 ЗДДС. За тази доставка от страна на „Д.-2009“ ЕОД е издаден данъчен документ по чл. 112 ЗДДС - фактура № ***** г. с данъчна основа в размер на 15 829, 68 лв. и ДДС в размер на 3 165, 94 лв., който обаче не е бил отразен в дневника за продажбите за данъчния период 01-31.01.2020 г. Неотразяването на издадената фактура е довело до определянето на данъка в по-малък размер. Нарушението е извършено в гр. С., където се намира седалището и адрес на управление на дружеството, респективно където съответното действие е било дължимо.

Що се отнася до времето на извършването му, следва да се отчете, че в случая нарушението е реализирано чрез бездействие - неотразяване на фактурата в дневника за продажби за данъчния период 01-31 януари 2020 г. В този смисъл, бездействието на задълженото по ЗДДС лице представлява трайно състояние, което е било налично от деня, в който е изтекъл срокът по чл. 125, ал. 5 ЗДДС, на всяка следваща дата, до момента, в който лицето е извършило дължимото по закон отразяване на фактурите - в случая това е станало едва след съставянето на АУАН. В този смисъл, се касае за „продължено“ нарушение, което е било осъществявано от субекта непрекъснато, до осъществяване на дължимото действие. Предвид това и липсата на посочване в АУАН и НП на конкретна дата на извършването му, не представлява процесуално нарушение, което да рефлектира върху законосъобразността им и да препятства ангажирането на административнонаказателната отговорност на лицето /в аналогична насока Решение № 684/08.02.2016 г. на Административен съд - С. град, XIV касационен състав; Решение № 8019/19.12.2014 г. на Административен съд - С. град, VIII касационен състав; Решение № 6518/28.10.2016 г. на Административен съд - С. град, VIII касационен състав; Решение № 880/15.02.2016 г. на Административен съд - С. град, IV касационен състав; Решение № 7237/23.11.2015 г. на Административен съд - С. град, VI касационен състав/.

С оглед обстоятелството, че императивното изискване на чл. 124, ал. 2 ЗДДС не е било изпълнено, следва недвусмисленият извод, че „Д.-2009“ ЕООД е осъществило от обективна страна състава на вмененото административно нарушение. Отговорността му е правилно и

обосновано ангажирана. Субективната съставомерност на нарушението не подлежи на изследване, предвид обективния характер на отговорността на юридическите лица. С оглед на това и наведените в жалбата доводи за лични причини и затруднения, свързани с пандемията от ковид-19, не следва да бъдат възприети.

В случая разпоредбата на чл. 126 ЗДДС не е приложима, доколкото не е изпълнена нито една от хипотезите на чл. 126, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗДДС: т. 1 - лицето да е извършило необходимите корекции в данъчния период, през който грешката е установена, и да е включило неотразения документ в съответния отчетен регистър за същия данъчен период - при неотразени в отчетните регистри по чл. 124 ЗДДС документи; 2 - лицето писмено да е уведомило компетентния орган по приходите, който предприема действия за промяна на задължението на лицето за съответния данъчен период - при неправилно отразени в отчетните регистри документи.

Реализираното нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като по обективните си характеристики не разкрива по-занижена степен на обществена опасност в сравнение с аналогични нарушения от същия вид. Напротив, стойността на данъчната основа, респективно размерът на ДДС, са значителни, като следва да се подчертае, че в случая се касае за засягане на обществените отношения, свързани с фискалната сигурност и отчитането на приходи, довело до определяне на дължимия данък в по-малък от действителния размер, при което случаят не е маловажен. Възраженията в съответната насока са неоснователни.

Разпоредбата на чл. 182, ал. 1 ЗДДС предвижда регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, да се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1 000 лв. В случая определеният в по-малък размер данък възлиза на 3 165, 94 лв., в какъвто размер е индивидуализирана и наложената на дружеството имуществена санкция. Предвид това съдът прецени, че същата е законосъобразно определена. Основания за изменението ѝ не се констатираха. Неоснователно е възражението, че наказанието е следвало да бъде наложено на основание чл. 179, ал. 1 ЗДДС, доколкото последната санкционна разпоредба е неприложима към процесното нарушение.

По изложените съображения съдът прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила. Основания за отмяната или изменението му не се констатираха. Поради това следва да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение.

При този изход на делото е основателна претенцията на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на НАП,

съгласно изричното право на такова, регламентирано в разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН. Същата следва да бъде уважена в минималния размер, определен съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 80 /осемдесет/ лв. за представителството пред настоящата инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 542707-F554906/19.10.2020 г., издадено от Заместник-директора на ТД на НАП С. срещу „Д.-2009“ ЕООД за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 124, ал. 2 ЗДДС, за което на основание чл. 182, ал. 1 ЗДДС му е наложена имуществена санкция в размер на 3 165, 94 /три хиляди сто шестдесет и пет лв. и 94 ст./ лв.

ОСЪЖДА „Д.-2009“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., ж.к. „Л.“, бл. ***, ет. ***, ап. ***, представлявано от управителя Б. К. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на Националната агенция по приходите сума в размер на 80 /осемдесет/ лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за осъщественото пред настоящата инстанция процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд гр. С. в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____